

βωμένο σάν κόσμημα, περουνέ, σμαράγδι λαμπε
ρό, πού ἔξακοντίζει πράσινες ἀκτίνες, τῆς
ἀνοιξης τραγοῦδι λουλουδένιο, πού ἀπλώνει
οὐράνια εὐωδιά, φρέσκο ἀπὸ τῆς δροσιᾶς τῶν
τριαντάφυλλων, ἔτσι ἐγὼ τραγοῦδησα ὁ ποιη-
τῆς.

Δοξάστηκα καὶ πλούτησα ἀπὸ τὸ τραγοῦδι
τὸ γλυκὸ σάν τὰ λουλούδια, ὅπως ἀπ' τὸν κα-
πνὸ τοῦ πογιομάτλ, εὐχαριστήθηκε ἡ ψυχὴ μου,
ἐτρέμισε τὸ πνεῦμα μου, ἀνάσανα τὴ γλύ-
κα, μέθυσε ἡ ψυχὴ μου, ἀνάπνευσα τὴν εὐωδιά
τῶν γλυκῶν λουλουδιῶν στὸν τόπο τῶν πλου-
σιῶν, μέθυσε ἡ ψυχὴ μου ἀπὸ τὰ λουλούδια.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ. — 40. Αἰτία τῶν "Ὁλων,
Ζωοδότης θεὸς τῆς καταστροφῆς. 'Ο τόπος
τῆς ἄλλης ζωῆς ὅπου ἀναφέρεται τὸ ποίημα
εἶναι ἕνας ξερότοπος πού σαρώνουν αἰχμὲς βε-
λῶν ἀπὸ ὀψιανὸ σὲ ἀσταμάτητες καταιγιστικὲς
δροχές. Τὸ ποίημα δὲν ἔχει καμιά χριστιανικὴ
ἐπίδραση, γράφτηκε πρὶν ἀπ' τὴν ἀφιξὴ τῶν
Εὐρωπαίων. — 41. Κι' αὐτὸ τὸ ποίημα χω-
ρὶς εὐρωπαϊκὴ ἐπίδραση.

—συνεχίζεται

ΑΡΧΑΪΚΟ ΡΩΜΑΪΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

"Όταν βροντᾷς, Λευκέσιε,
τρέμουν μπροστά σου
ὅσοι θεοὶ τ' οὐρανοῦ
σ' ἀκούσουν, νὰ βροντᾷς.

(Λευκέσιος: Θεὸς κύριος τοῦ φωτός)

ΠΡΙΑΠΕΙΑ — (Βιργίλιος:)

"Αν ὅσους ἔχεις στίχους τόσους εἶχες καρπούς,
Πριάπε,
'Απ' τὸν ἀρχαῖο 'Αλκίνοο θὰ ἦσουν πρὶ
πλούσιος.

★
Ἔννοιαστοι κοιμᾶστε, σκύλοι: ἄς φυλάει τὸν
κῆπο
Μὲ τὴν ἀγαπημένη του μαζί ὁ Σεῖριος τὴν 'Ε-
ριγόνη.

ΛΙ ΠΟ (701—62)

Ταξιθεύοντας μὲς στὰ βουνὰ

Μπρὸς τὸ κρεβάτι μου τ' ὀλόγιμο φεγγάρι,
τὸ χῶμα μοιάζει σκεπασμένο μ' ἄσπρο πάγο.
Σηκώνω τὸ κεφάλι καὶ κοιτάζω τὸ φεγγάρι,

μετὰ τὸ χαμηλώνω κι ὄνειρεύομαι τὸν τόπο μου.

Λὸ — γιου γιουὰν

'Ο ἱππεὺς λειώνει περήφανα τὰ πεσμένα λου-
λούδια.

Τὸ μαστίγιό του χαϊδεύει τὴν κομπὴ ἄμαξα.
'Η ὥραϊα χαμογελάει σηκώνοντας τὴ μαργαρι-
ταρένια τῆς κουρτίνα
καὶ δείχνει μὲ τὸ δάχτυλο μακριὰ τὸ κόκκινο
περλίτερό της.

'Αναχώρηση στὸ τέλος τῆς "Ανοιξης

'Ο ταξιθευτῆς τῶν θαλασσῶν ἱππεύει τὸν ἄνε-
μο τ' οὐρανοῦ
πού πάει τὸ καράβι του σὲ μακρινούς τόπους
χωρὶς ν' ἀφήσει χνάρι πρὶ πολλὸ
ἀπ' ὅσο ἔνα πουλὶ στὰ σύννεφα.

ΤΣΙΑ ΤΑΟ (779—843)

Κάτω ἀπὸ ἕνα πεῦκο
ρώτησα τὸ μαθητὴ του
καὶ εἶπε: «'Ο ἀφέντης
πάει νὰ μαζέψει βάλσαμο

κάπου ἐδῶ γύρο
πάνω στὸ βουνό:
τὸ σύννεφο εἶναι τόσο πυκνό,
δὲν ξέρω ποῦ».

ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

'Απὸ τὸ θεῖο Λόγο

'Απὸ τὸ θεῖο Λόγο
'Εγκυμονοῦσα ἡ Παναγία,
"Ερχεται ἀπ' τὸ δρόμο
'Αν τῆς δώσεις κατοικία.

'Η τελείωση

Λήθη γιὰ τὸ πλασμένο,
Μνήμη γιὰ τὸν Πλαστοργό,
Προσοχὴ στὸ ἐσωτερικὸ
Κι ἀγάπη στὸν 'Αγαπημένο.

ΡΑΧΗΛ ('Ισραήλ, 1908—49)

"Ισως

"Ισως αὐτὸ δὲν ἐγινε ποτέ.

"Ισως

Ποτὲ δὲν ξύπνησα νωρίς, δὲν πῆγα στὰ χω-
ράφια
Νὰ δουλέψω μὲ τὸν ἰδρώτα στὰ φρύδια.

Ούτε τίς μεγάλες, λαμπρές μέρες
Τοῦ θερισμοῦ
Ψηλά στο φορτωμένο δεμάτια θαγόνι
Καμπάνισε ἡ φωνή μου στο τραγοῦδι.

Ούτε μῆλα νὰ πλοῦθῃ στο γαλήνιο
Γαλανό νερό
Τοῦ Κίννερέτ μου, ὦ Κίννερέτ μου,
Ἦσουνα μπροστά μου ἢ σ' ὄνειρεύτηκα;
Σωκρ. Α. Σκαρτσῆς

ΑΝΔΡΕΑΣ ΕΜΠΕΙΡΙΚΟΣ

1. Ἡ βιωματική

Ὅσο καί ἂν γίνονταν ἀνεκτίμενα
τα' ἔργα, ὅσο καί ἂν εἶναι κτήνη ἢ
συνή (ἢ ἀνθρώποι ἐν τοῖς αἵματι) καί το'
μυδὲν ἂν διαφράσσεται συρρήτον, ὡς
ἄφροντον σκόρα ἀνομιῶν, πάντα, κα' πάντα,
ἢ σὺ καί τα' ἀνεκτίμενα ἔργα, δα' νε-
ρίχουν ἐν μέγα μυστήριον γιὰ ἄλλο, ἐν
μυστήριον ἀνθρώπων, χωρίς μὴ καί
δίχως ἀνομιῶν, ἐν μέγα μυστήριον (ὡς ἐν
μυστήριον τῆς ζωῆς ἐν τῇ ζωῇ) — το' γὰρ ποῖ,
το' πᾶσι, το' ἀνθρώπων μυστήριον τῆς
ὑπάρξεως, το' μέγα μυστήριον τῆς ζωῆς,
ἔργα - ἔργα.